NORAKSTS

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.A421014109
143/AA43-0566-13/18

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2013.gada 5.aprīlī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente A.Šteinberga,
tiesneši K.Berķis un M.Birzgalis

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par akciju sabiedrības „*/Nosaukums/*" (reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 114.^{2}panta sakarā ar akciju sabiedrības „*/Nosaukums/*" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 15.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Akciju sabiedrībai „*/Nosaukums/*" (turpmāk arī –pieteicēja) tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.AA039502 par to, ka 2009.gada 3.septembrī ar reisu */numurs/ /ceļa posms/* AS „*/Nosaukums/*" atveda pasažieri *O.P.* (*O.P.*) bez derīgas ieceļošanas vīzas Latvijas Republikā (Šengenas vīzas derīguma termiņa sākums bija no 2009.gada 7.septembra), tādējādi pārkāpjot Imigrācijas likuma 21.panta pirmo daļu.

Ar Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldes priekšnieka 2009.gada 9.septembra lēmumu Nr.829-900-AA039502 pieteicēja saukta pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 114.^{2}panta, piemērojot naudas sodu 1800 latu apmērā.

Ar Valsts robežsardzes priekšnieka 2009.gada 10.novembra lēmumu Nr.182 (turpmāk – Lēmums) sākotnējais lēmums tika atstāts negrozīts.

[2] AS „*/Nosaukums/*" iesniedza pieteikumu tiesā par Lēmuma atcelšanu, norādot šādus apsvērumus.

[2.1] AS „*/Nosaukums/*” lidmašīnu apkalpošanas kārtību Borispoles starptautiskajā lidostā Kijevas apgabalā nosaka attiecīgs līgums. Pieteicējai nav iespējams Borispoles lidostā pārbaudīt ieceļošanai nepieciešamos dokumentus. Lidostas darbinieki pārliecinājās, ka *O.P.* ir derīga pase un vīza, bet nepievērsa uzmanību vīzas derīguma termiņam. Šāda kļūda nav uzskatāma par apzinātu darbību.

[2.2] *O.P.* pavadīja Rīgas lidostas teritorijā 80 stundas un, iestājoties vīzas derīguma termiņam, tika ielaists Latvijas Republikā. Tādējādi netika radītas kaitīgas sekas.

[2.3] Valsts robežsardze līdzīgās lietās ir atbrīvojusi pieteicēju no administratīvās atbildības, izsakot mutvārdu aizrādījumu.

[3] Valsts robežsardze sniegtajos paskaidrojumos un papildus paskaidrojumos norāda, ka pieteicējai, dibinot līgumsaistības, ir jāizvērtē līgumsaistību atbilstība tiesību aktu prasībām. Veids, kādā tiek realizētas normatīvo aktu prasības, ir AS „*/Nosaukums/*” kompetence, un atruna par procedūras izpildes sarežģītību nav iemesls nepildīt noteiktās prasības. Pieteicēja nepamatoti atsaucas uz tiesas spriedumiem, kuri nav stājušies spēkā. LAPK 114.^{2}pants neprasa apzinātu rīcību un nodomu atvest personu. Imigrācijas likuma 21.pants paredz pārvadātājam konkrētu pienākumu – pārliecināties par to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai nepieciešamie dokumenti. Administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu tikai tad, ja pārkāpuma pieļaušanā vairāk konstatējams gadījuma raksturs vai pārkāpums atzīstams par formālu, kura sekas nav būtiskas. Konkrētajam pārkāpumam nav gadījuma rakstura, līdzīgi pārkāpumi gada laikā izdarīti 58 reizes. Pārkāpumu nevar uzskatīt par formālu, jo persona mēģināja ieceļot Latvijas Republikā 4 dienas pirms vīzas derīguma termiņa sākuma, lai gan vīza bija daudzkārtējā, kas izdota uz sešiem mēnešiem. Tātad persona varēja izvēlēties citu avioreisu citā datumā. Persona, mēģinot ieceļot Latvijas Republikā, nav norādījusi uz īpašiem apstākļiem, kā rezultātā iestādei būtu tiesības izdot vīzu uz robežas. Pārkāpums ir saistīts ar nelegālo imigrāciju un apdraud valsts un sabiedrisko kārtību. Tas, ka persona vēlējās sagaidīt vīzas derīguma termiņa sākumu, ir personas pašas izvēle. Šis fakts nevar būt pamats atzīt pieteicējas pārkāpumu par formālu. Iestādei nav jāvērtē iespējamais kaitējums, ja persona tiktu ielaista Latvijas Republikā, jo, izdodot tiesību normu, kas personai liedz ieceļot Latvijas Republikā bez derīgiem ceļošanas dokumentiem, likumdevējs jau ir izvērtējis paredzamā apdraudējuma apmēru un izdodamās tiesību normas lietderību. Konkrētais gadījums nav uzskatāms par netipisku.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 25.oktobra spriedumu daļēji apmierināts AS „*/Nosaukums/*” pieteikums un grozīts Valsts robežsardzes 2009.gada 10.novembra lēmums Nr.182, AS „*/Nosaukums/*” par attiecīgo pārkāpumu piemērojot sodu 1700 latu apmērā.

Spriedums motivēts šādi.

[4.1] Pieteicēja ir saukta pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 114.[2]pantā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu.

Minētā norma paredz atbildību par tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, ja minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu un ja to veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu.

Tātad, lai atzītu, ka ir izdarīts LAPK 114.[2]pantā paredzētais pārkāpums, ir jākonstatē, ka:

1) ir pārvadāti tādu valstu pilsoņi, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku;

2) pārvadātajai personai nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu;

3) pārvadāšanu veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu.

[4.2] Lietā nav strīda, ka pieteicēja 2009.gada 3.septembrī ar reisu */numurs/ /ceļa posms/* atveda pasažieri *O.P.* bez derīgas ieceļošanas vīzas Latvijas Republikā, jo Šengenas vīzas derīguma termiņa sākums bija 2009.gada 7.septembris.

[4.3] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējas darbībās konkrētajā gadījumā ir saskatāmi visi LAPK 114.[2]pantā paredzētie pārkāpuma sastāva objektīvo pusi veidojošie elementi.

[4.3.1] Lietā nav strīda par to, ka ir pārvadāts tādas valsts pilsonis, kura nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīs valsts uz Latvijas Republiku. Proti, pieteicēja 2009.gada 3.septembrī no Kijevas (pilsēta Ukrainā) uz Rīgu atveda Ukrainas pilsoni *O.P.*

[4.3.2] Lietā nav strīda arī par to, ka saskaņā ar Šengenas Robežu kodeksu, Regulu Nr.539/2001 un Imigrācijas likumu šai personai ieceļošanai Latvijā bija nepieciešams derīgs ceļošanas dokuments un derīga vīza. *O.P.* bija derīga pase, taču nebija derīgas vīzas, kas dotu tiesības ieceļot Latvijas Republikā. Faktiski lietā nav strīda par to, ka ieceļošanas brīdī personai nebija Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu.

[4.3.3] Lietā nav strīda arī par to, ka pārvadāšanu veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu. Proti, lēmumā minēto personu uz Latvijas Republiku atveda pieteicēja ar lidmašīnu.

[4.4] Pieteicēja norāda uz apstākli, ka tai nav iespējams nodrošināt LAPK 114.[2]panta noteikumu izpildi. Personu dokumentu pārbaudi lidostā veic nevis pieteicējas darbinieki, bet lidostu darbinieki, pamatojoties uz līgumiem, kas noslēgti starp pieteicēju un lidostu vai noteiktu juridisku personu. Atbilstoši šiem līgumiem lidostas darbinieki neuzņemas nekādu atbildību par dokumentu pārbaudi, tāpēc nav iespējams no lidostas regresa kārtībā piedzīt zaudējumus. Pirms personu iekāpšanas lidmašīnā nav

pietiekami daudz laika, lai papildus vēl pieteicējas darbinieki veiktu dokumentu pārbaudi.

Tiesas ieskatā, pieteicēja nepamatoti norāda, ka tai nav iespējams nodrošināt LAPK 114.^{2}panta noteikumu izpildi.

Imigrācijas likuma 21.panta pirmā daļa noteic, ka pārvadātājs pārliecinās par to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti. Taču šī norma nenozīmē, ka pārvadātājs šo normu var pildīt tikai ar savu darbinieku starpniecību. Pārvadātājs var noslēgt arī līgumu ar citu personu par dokumentu pārbaudi. Pieteicēja ir norādījusi, ka šādi līgumi ir noslēgti. Atbilstoši šiem līgumiem lidostas darbiniekiem ir jāpārbauda aviopasažieru ceļošanas dokumenti – pases, vīzas un citi nepieciešamie dokumenti. Pieteicēja nav norādījusi uz apstākļiem, kas liecinātu, ka lidostas darbinieki nevarēja pārbaudīt to, vai personām bija derīgas vīzas, kas dotu tiesības ieceļot Latvijas Republikā. Tas, ka lidostas darbinieki pieļāva kļūdu, nenozīmē, ka dokumentu pārbaude nebija iespējama. Turklāt kļūdas varētu pieļaut arī pašas pieteicējas darbinieki, ja tie veiktu pārbaudes. Tāpat arī fakts, ka atbilstoši pašas pieteicējas noslēgtajiem līgumiem tā nevar vērst regresa prasību par pieļautajām kļūdām, nemaina to, ka dokumentu pārbaudi bija iespējams veikt. Tādējādi pieteicējas arguments par nespēju ievērot pienākumu, kas izriet no ārējā normatīvā akta, ir atzīstams par nepamatotu (*sal. sk. secinājumus, kurus izdarījusi Administratīvā apgabaltiesa 2011.gada 18.marta sprieduma lietā Nr.A42762208 14.punktā*).

[4.5] Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka iestāde pamatoti ir saukusi pieteicēju pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 114.^{2}pantu.

[4.6] Pieteicējas pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka pieteicēja atzīst izdarīto pārkāpumu, bet lūdz atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu. Pieteicēja arī norāda, ka līdzīgās lietās iestāde ir atbrīvojusi pieteicēju no administratīvās atbildības.

[4.7] LAPK 21.panta pirmā daļa noteic, ka institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs.

Tiesas ieskatā, konkrētajā gadījumā pārkāpums nav atzīstams par maznozīmīgu.

Konkrētajā gadījumā pieteicēja pārvadājusi personu bez ieceļošanai derīga dokumenta (vīzām). Minētais apstāklis liecina par to, ka pasažiera dokumentu pārbaude notikusi bez pienācīgās rūpības. Lai gan pārvadātajai personai izsniegtā vīza bija derīga, sākot no 2009.gada 7.septembra, bet persona ieceļoja Latvijas Republikā 2009.gada 3.septembrī, minētais apstāklis nav pietiekams, lai pārkāpumu atzītu par maznozīmīgu. Pārvadātājam ir jānodrošina, ka personas ieceļo Latvijas Republikā ar derīgiem ceļošanas dokumentiem, tostarp ar vīzu, kura ir derīga ieceļošanas brīdī. Tiesas ieskatā, arī apstāklis, ka pārvadātā persona lidostas tranzītzonā gaidīja 80 stundas, bet pēc tam tai tika ļauts ieceļot Latvijas Republikā, pats par sevi neliecina par pārkāpuma maznozīmīgumu. LAPK 114.^{2}pants neprasa

konstatēt kaitīgu seku iestāšanos. Ir pietiekami konstatēt, ka pārvadātājs ir pārvadājis tādas personas, kurām nav Latvijas Republikas robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu. Tiesa arī konstatē, ka, pieņemot sākotnējo lēmumu, ir konstatēts atbildību pastiprinošs apstāklis, proti, gada laikā atkārtoti izdarīts līdzīgs pārkāpums, par kuru persona jau administratīvi sodīta. Arī šis apstāklis, tiesas ieskatā, liedz atzīt izdarīto pārkāpumu par maznozīmīgu (*sal. sk. Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 29.aprīļa sprieduma lietā Nr.A42668107 11.punktu*).

Pieteicēja norādījusi arī uz apstākli, ka iestāde līdzīgos gadījumos pārkāpumus atzinusi par maznozīmīgiem. Tiesa piekrīt, ka atbilstoši vienlīdzības principam iestādei, pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ir jāpieņem vienādi lēmumi. Tiesa, izvērtējot pieteicējas iesniegtos lēmumus administratīvo pārkāpumu lietās (*lietas 54.-56.lapa*), nekonstatē, ka minētajos gadījumos būtu tādi paši faktiskie un tiesiskie apstākļi kā izskatāmajā lietā. Proti, divos gadījumos personām bija izsniegtas „C" kategorijas vienreizējās vīzas (*lietas 54., 56.lapa*), un personas ieradušās neilgi pirms vīzas derīguma termiņa sākuma. Savukārt vienā gadījumā personai bija izsniegta „C" kategorijas daudzreizējā vīza, kura ieceļošanas brīdī nebija derīga, tomēr persona uzrādīja anulētu pasi ar Šengenas vīzu (*lietas 55.lapa*). Tātad minētajos gadījumos bija atšķirīgi faktiskie apstākļi. Savukārt vienlīdzības princips neuzliek pienākumu iestādei rīkoties vienādi atšķirīgos apstākļos. Turklāt, kā izriet no iestādes sniegtajiem paskaidrojumiem, iestāde pārkāpumus par maznozīmīgiem atzīst tikai tajos gadījumos, kad pārvadātā persona Latvijā prasa patvērumu, ja personai ir izsniegta vienreizējā vīza un persona ieceļojusi Latvijā dažas stundas pirms vīzas derīguma termiņa, kā arī pastāv īpaši ārkārtas apstākļi, kuru dēļ personām nepieciešams steidzīgi ieceļot Latvijas Republikā.

Konkrētajā gadījumā neviens no šiem apstākļiem nav konstatēts. *O.P.* bija izsniegta „C" kategorijas daudzreizējā vīza, kura bija derīga gandrīz sešus mēnešus.

[4.8] Tiesa arī konstatē, ka Administratīvā apgabaltiesa, izskatot līdzīgas lietas (*sk. 2011.gada 18.marta spriedumu lietā Nr.A42762208, 2011.gada 24.marta spriedumu lietā Nr.A42760008 un 2011.gada 10.oktobra spriedumu lietā Nr.A42702809*), atzinusi, ka pieteicēja no administratīvās atbildības nav atbrīvojama. Tādējādi tas vien, ka pārkāpuma rezultātā nav iestājušās kaitīgas sekas, nav pamats pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu.

[4.9] Vienlaikus, tiesas ieskatā, konkrētajā gadījumā ir pamats vērtēt pieteicējai piemērotā soda samērīgumu un atbilstību izdarītajam pārkāpumam.

LAPK 114.^{2}panta sankcija paredz uzlikt naudas sodu juridiskajām personām no 1700 līdz 2800 latiem par katru pārvadāto personu. Konkrētajā gadījumā iestāde pieteicējai uzlikusi naudas sodu 1800 latu apmērā. Iestāde ir konstatējusi atbildību pastiprinošu apstākli, proti, gada laikā atkārtoti izdarīts līdzīgs pārkāpums, par kuru persona jau administratīvi sodīta. Atbildību mīkstinoši apstākļi nav konstatēti.

LAPK 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo

pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Saskaņā ar minētā panta otro daļu, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Nosakot pieteicējai piemērojamā soda apmēru, tiesas ieskatā, būtu jāvērtē tas, kādas negatīvas sekas pieteicējas pārkāpums ir radījis (*šāda atziņa izriet arī no Administratīvās apgabaltiesas prakses, piemēram, 2011.gada 14.aprīļa sprieduma lietā Nr.A42674508*).

Konkrētajā gadījumā, tiesas ieskatā, nav konstatējams būtisks apdraudējums nelegālās imigrācijas apkarošanas interesēm. Proti, pieteicējas atvestajam pasažierim kompetentā iestāde bija izsniegusi vīzu iebraukšanai Latvijas Republikā. Tātad šī persona bija novērtēta kā tāda, kurai ir atļaujams ieceļot Latvijas Republikā un Šengenas zonā. Pārkāpums radies tālab, ka šī persona atvesta četras dienas pirms vīzas derīguma termiņa. Pēc pārkāpuma konstatēšanas pasažieris vīzas derīguma termiņa sākumu sagaidīja tranzītzonā, bet pēc tam viņam tika ļauts ieceļot Latvijas Republikā.

Tiesa piekrīt iestādes pārstāvei, ka šāda pasažiera atvešana skar valsts intereses neradīt nelegālajai imigrācijai labvēlīgus apstākļus, proti, neradīt apstākļus, kuros uz Latvijas Republiku tiek atvestas personas bez derīgiem ieceļošanas dokumentiem, paļaujoties, ka ieceļošanas noteikumi netiek precīzi ievēroti un ka pastāv iespēja ieceļot Latvijas Republikā arī tad, ja nepieciešamo dokumentu nav.

Tomēr šo interešu aizsardzību, tiesas ieskatā, ir iespējams pilnvērtīgi nodrošināt, piemērojot pieteicējai naudas sodu panta sankcijā paredzētajā minimālajā apmērā. Turklāt tiesa ņem vērā, ka atbilstoši iestādes pārstāves norādītajam pārkāpumu skaits 2010. un 2011.gadā ir būtiski samazinājies. Tas nozīmē, ka administratīvā soda mērķi ir iespējams sasniegt, piemērojot naudas sodu sankcijā paredzētajā minimālajā apmērā.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 25.oktobra spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību, norādot šādus argumentus.

Pieteicēja atzīst, ka ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, taču uzskata, ka, izvērtējot konkrētās lietas apstākļus, būtu iespējams to atzīt par maznozīmīgu, izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu, izsakot pieteicējai mutvārdu aizrādījumu – jāņem vērā, ka pasažierim bija derīga Ukrainas pilsoņa pase, Čehijas izsniegta Šengenas „C" kategorijas neizmantota daudzkārtējā vīza, kas derīga no 2009.gada 7.septembra. Attiecībā uz tiesas secinājumu, ka lietā nav konstatējami īpaši ārkārtas apstākļi, kuru dēļ personai bija nepieciešams steidzīgi ieceļot Latvijas Republikā, pieteicēja norāda, ka vīza izsniegta Čehijas ģenerālkonsulātā Ļvovā 2009.gada 1.septembrī, 2009.gada 2.septembrī iegādāta biļete maršrutam */ceļa posms/* ar izlidošanu no Kijevas 3.septembrī un izlidošanu no Rīgas 4.septembrī – no tā secināms, ka pasažieris kādu iemeslu dēļ strauji mainīja savus plānus un viņam nebija iespējams izņemt jaunu vīzu – minēto iemeslu Valsts

robežsardze nenoskaidroja. Nav konstatējams, ka pasažiera pieļautais pārkāpums būtu radījis kādu esošu vai potenciālu apdraudējumu Latvijas valsts migrācijas politikas interesēm.

Pieteicēja norāda, ka vairākās lietās, kurās konstatēts, ka pasažieriem bija pase bez vīzas un vīzas anulētajās pasēs, apgabaltiesa atcēla Valsts robežsardzes lēmumus, izsakot pieteicējai mutvārdu aizrādījumu.

[6] Valsts robežsardze paskaidrojumos norāda, ka uzskata apelācijas sūdzību par nepamatotu, un uzsver, ka nav pamata pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu.

[7] Saskaņā ar LAPK 289.[21]panta otro daļu apgabaltiesa apelācijas sūdzību izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu kopsakarā ar apelācijas sūdzībā ietvertajiem argumentiem, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un pirmās instances tiesas spriedumā sniegtais pamatojums ir pilnībā pietiekams. Līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa, pamatojoties uz LAPK 289.[13]panta trešo daļu, pievienojas pirmās instances tiesas nolēmuma motivācijai *(sk. šī sprieduma 4.1.-4.9.punktu)* un izvērstāku argumentu izklāstu nenorāda.

[9] Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka pirmās instances tiesas spriedumā sniegtais pamatojums ir atbilstošs Administratīvās apgabaltiesas iedibinātajai praksei analogās vai līdzīgās administratīvo pārkāpumu lietās *(sk. piem., Administratīvās apgabaltiesas 2012.gada 3.septembra spriedumu lietā Nr.A42830709, 2012.gada 12.decembra spriedumu lietā Nr.A420549510, 2013.gada 17.janvāra spriedumu lietā Nr.142111510 un 2013.gada 27.marta spriedumu lietā Nr.142098810)*. Izskatāmajā lietā nav piemērojami apgabaltiesas secinājumi, kas izteikti lietās, kurās pieteicēja saukta pie administratīvās atbildības pie apstākļa, kad pasažierim ir derīga pase, kurā nav derīgas ieceļošanas vīzas, kā arī derīga vīza, kas ielīmēta anulētā pasē, un kad, kā atzinusi tiesa, pieteicēja varēja nesaprast normatīvo aktu prasības attiecībā uz vīzu izmantošanu.

[10] Ievērojot minēto, apgabaltiesa atzīst par pamatotu pirmās instances tiesas secinājumu, ka pieteicēja ir saucama pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 114.[2]pantu un nepastāv priekšnoteikumi pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu un pieteicējas atbrīvošanai no administratīvās atbildības, bet Lēmums ir grozāms, piemērojot pieteicējai naudas sodu panta sankcijā paredzētajā minimālajā apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12]panta otrās daļas 4.punktu, 289.[21]panta otro daļu, 289.[22]panta pirmo un otro daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

grozīt Valsts robežsardzes priekšnieka 2009.gada 10.novembra lēmumu Nr.182 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.AA039502) un akciju sabiedrībai „*/Nosaukums/*" (reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*) par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 114.[2]panta pārkāpumu piemērot naudas sodu 1700 latu apmērā.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese referente	*(paraksts)*	A.Šteinberga
Tiesneši	*(paraksts)*	K.Berķis
	(paraksts)	M.Birzgalis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese A.Šteinberga
2013.gada 5.aprīlī